

Bella terra

El Naixement de l'Església Martiriana a Palermo

NADAL-REIS

LINCOLN

EL COTXE DE GRAN LUXE I CALITAT

COLISEUM

El saló on s'exhibeixen
els més selectes
i grandiosos films
que distribueix

SELECCINE, S. A.

Concessionària de

*Paramount and Artcraft
Pictures*

FAMOUS PLAYERS-LASKY CORPORATION
AMERICAN SILENT FILM EXHIBITION CO. INC. NEW YORK, N. Y.

BILBAO

Colón
de Larreategui, 9

MADRID

Arenal, 27

BARCELONA

Ronda
de la Universitat, 14
Teléf. 2940 A.

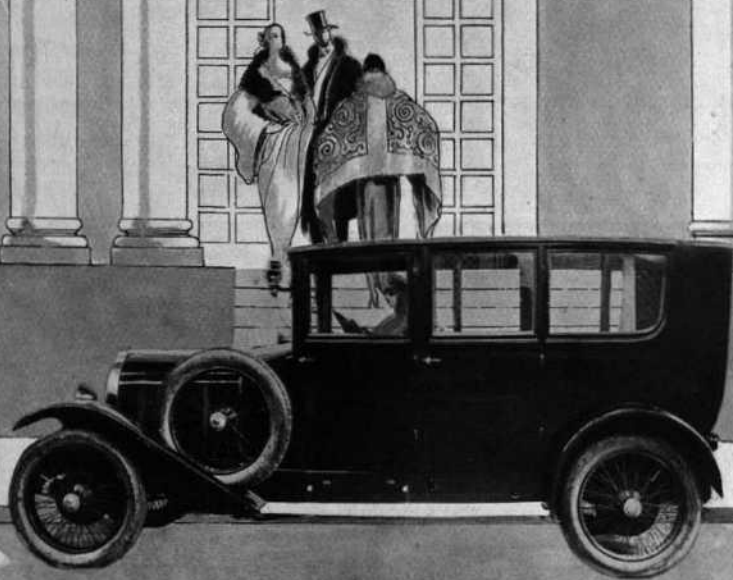

FABRICACIO
GARANTIDA

MIRALLS
CAMALÓ

Exposició i venda:
LAURIA, 9

TALBOT

MERQUIN
BARCELONA

Agents generals: AUTOLOCOMOCIÓ, S. A. - Rambla de Catalunya, núm. 90 - Teléfon núm. 431 G. - BARCELONA

RENART

Art decoratiu

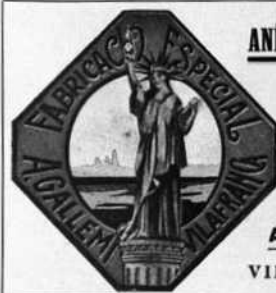
Pintura
i Escultura
Reproduccions
Marcs

Representació de la casa
Domenico Anderson,
de Roma

Gravats
i Fotografies
Imatges i Altars
Decoració
policroma

CARRER DIPUTACIO, 271
(entre Claris i Passeig de Gràcia)
BARCELONA

ANÍS PENEDÉS

El predi-
lecte dels
catalans

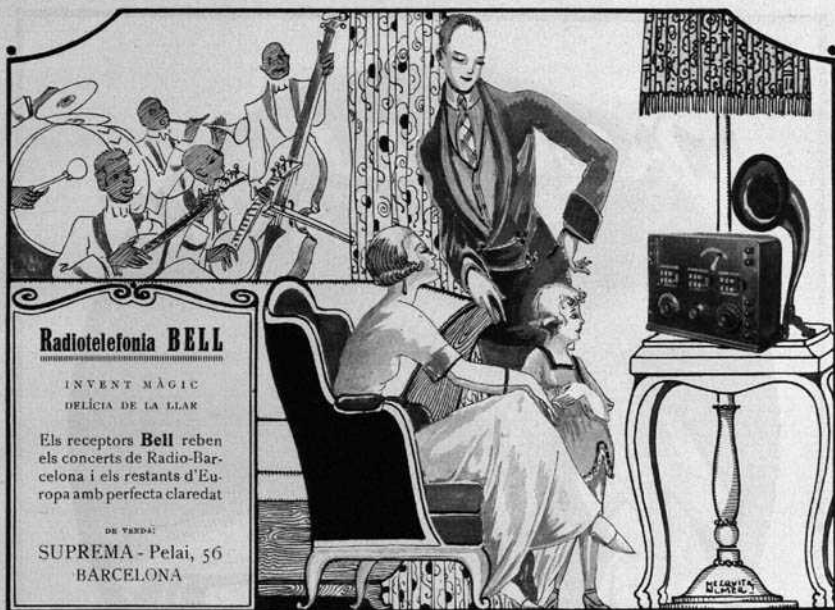
A. GALLEMI
VILAFRANCA

FARMACIA INTERNACIONAL del Doctor J. M. Rossell

Rambla del Centre, 17. — Teléfon 1828 A. — Servei permanent. — Centre d'específics estrangers

PERFUMERIA HIGIÉNICA.—Gran stock de productes de perfumeria de les millors marques: Houbigant, Coty, Guerlain, D'Orsay, La-
segue, Fontanis, Dorin, etc., rebuts directament de les cases productores.—Preus econòmics.
Gastrobiol Rossell, cura les enfermetats d'estómac i vies digestives.—Pectorals del Doctor Rossell, infalibles contra la tos.

Radiotelefonía BELL

INVENT MÀGIC
DELÍCIA DE LA LLAR

Els receptors **Bell** reben
els concerts de Radio-Barcelona i els restants d'Europa amb perfecta claredat

DE VENDA:
**SUPREMA - Pelai, 56
BARCELONA**

CAIXA

MUTUA

POPULAR

ECONOMAT DE BARCELONA

ESTABLIMENT MODEL EN TOTA CLASSE DE QUEVIURES
CARNISSERIA - PEIXETERIA - ULTRAMARINS
FRUITES - VERDURES I COMESTIBLES
RAMBLA DE CATALUNYA, 80 - TELÈFONS 1557 - 279 G.

MAQUINES PARLANTS

i
DISCOS

CÉSAR VICENTE

★ PASSEIG DE GRACIA 4 ★

Sucursal a Madrid: Montero 22

ANÍS DEL MONO

FAMÓS A TOT

ARREU

MEZQVITA
WLMER...

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon A. 1373

BARCELONA

TAPISSERIES-CORTINATGES
CATIFES

RODRIGUEZ GERMANS

Rambla de Catalunya, 12 - Telèfon 4227 A

BARCELONA

Carrera de San Jerónimo, 34

MADRID

GRANJA ROYAL I SALÓ DORE

PREDILECTES DEL BON PÚBLIC BARCELONÍ

PASTIS-
SERIA,
LLET,

NATES
I CHAN-
TILLY

De 5 a 8, tarda: TES-TZINGANS. De 10 a 12, nit: GRANS CONCERTS pel renomnat quintet «Toldrà». De 12 a 1/2 de 3 de la matinada: les sens rival SORTIDES DE TEATRE amenitzades per l'orquestrina «Royal»

DIES DE MODA: DIMARTS, DIJOUS I DISSABTES

SABO
Orgia
MYDURCIA

Suavitza i perfuma el cutis
donant-li un aire de distinció
inconfusible.

**Extracte, Loció,
Pólvors, Crema.**

Estufa J. M. B.

LA MES PRACTICA ✧ LA MES ECONOMICA
LA MES ELEGANT

S. A. M. MAS BAGA

València, 346-350 : Telèfon 747 S. P. : BARCELONA

LA CUBANA Girona & Carbonell

La casa de Barcelona més ben assortida en cintes
Altes Novetats per a Senyora

RONDA DE SANT PERE, núm. 4

R. Primi

Couturier

Robes
Manteaux
Tailleurs

Dasseig de Gràcia, 89, pral. - Tel. 1938-G
Barcelona

CAMISERS

C. SANTA ANNA, 39 (Porta de l'Angel)

NADAL I REIS

ARTICLES PER A PRESENTS

Les més riques fantasies en Mocadors de seda,
Corbates, Tirants i Bufandes / Botons, Bastons
i Carters / Bates, Batins i Trajos de
saló / Darrers models en Bosses, Moneders,
Bruses, Mocadors i Echarps per a senyora

Gèneres de superior qualitat i a bons preus

REIS

Radiotelefonía

Aparells nou model per a audició perfecta
sense necessitat d'antena. Accessoris
de totes menes. Montatge a domicili.

Cinematografia

Bons models per a famílies i pel·lícules per
a vetllades familiars.

Fotografia

Aparells i accessoris de totes menes.
Laboratori per a tota classe de treballs.

CUYÁS

PORTAL DE L'ANGEL, 11 i 13

TELÉFON 3622 A.
BARCELONA

Fàbrica de Teixits de Llana

Francesc Llonch

Antiga casa
JOAN LLONCH I GERMANS

S A B A D E L L

Rönisch

Tri-Pianola
Pianos

A. Badia
Carrer Santa Anna, 6

ORFEBRERIA D'ART

Successora d'Heydrich & Co

Magnetos i Bugies

MEA

Els millors magnetos i bugies alemanyes

C. CORNET, ENGINEER
BARCELONA : Corts, 481 - Tel. 35 H.

SI VOSTÈ ES DECIDEIX A PROVAR EL NOU MODEL

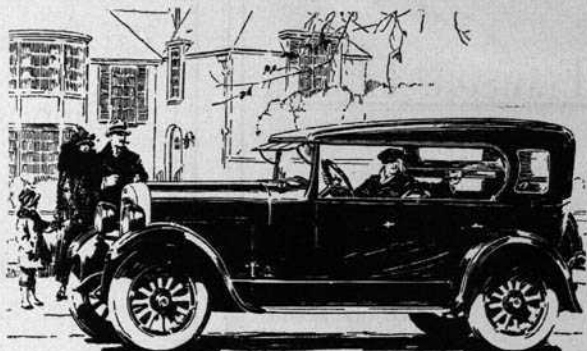
STUDEBAKER

POT TENIR LA CONVICCIÓ QUE NO COMPRARÀ CAP ALTRA MARCA. ESTEM DISPOSATS A DEMOSTRAR-LI ELS MÉRITS I SUPERIORITAT D'AQUEST NOU MODEL.

REPRESENTACIÓ GENERAL PER A ESPANYA:

Stevenson Romagosa i C.
València, 295, Barcelona

SALÓ D'EXPOSICIONS:
I. PONS
Passeig de Gràcia, 54

ESTABLIMENTS MARAGALL

PASSEIG DE GRACIA, 95, BARCELONA

**PRESENTS PER
A NADAL I REIS**

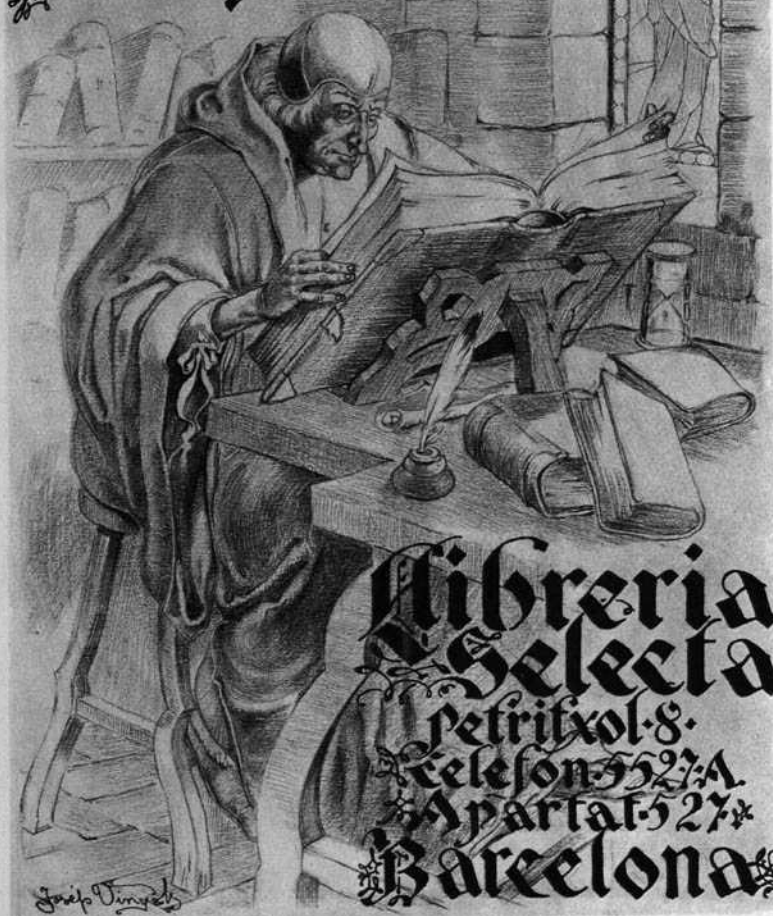

OBJECTES D'ART - LLIBRES

JOCS D'ESPORT

GRAN ASSORTIMENT DE JOGUINES FINES

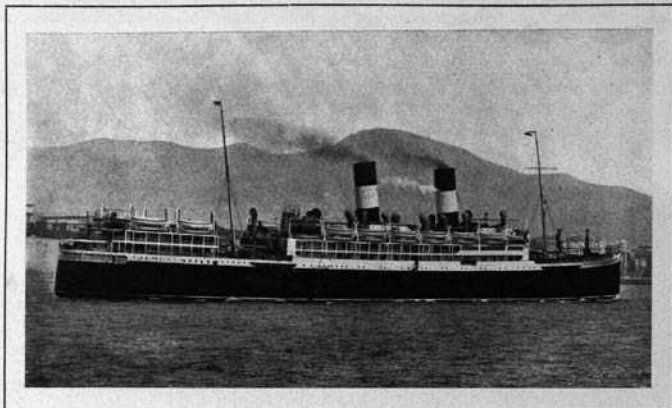
Editorial Poliglota

Libreria
Selecta
petri fol. 8.
celeson 5527A
Aparat 527A
Barcelona

Joseph Vinyet

NAVIGAZIONE GENERALE ITALIANA

GIULIO CESARE

SUD AMERICA EXPRESS

El dia 3 de gener de 1925 sortirà de Barcelona cap a RIO JANEIRO, SANTOS,
MONTEVIDEO i BUENOS AIRES el magnífic vapor

PRINCIPESSA MAFALDA

■ ■ ■

El dia 3o de gener sortirà de Barcelona
cap al BRASIL i la PLATA el gran exprés de luxe

GIULIO CESARE

■ ■ ■

Informa la Societat ITALIA-AMERICA

BARCELONA - Rambla Sta. Mònica, 1 i 3

Teléfono: 5291 A. i 4521 A.

MADRID - Calle de Alcalá, número 47

Teléfono: 6128 M.

Bella Terra

Fot. H. Manuel

HAN PASSAT ELS REIS

Mod. Cherrit

I han deixat un dubte: el de si les joguines són per la noia o el de si han portat la noia i tot.
Més d'un jovecell es deu inclinar per la darrera interpretació.

LUCIEN LELONG

« FANTASIO »

Abric de fai negre, guarnit amb cinta de vellut i pell d'armisi. Portat per Mlle. Dorny del Theatre des Capucines

Fot. H. Manoué

CH. DRECOLL

« TACTIQUE »

Trajo per al matí, combinació de llana grisa i llana negra

LES NOVES

PHILIPPE

« TITINE »

Trajo de nit, amb el fons de crepus de seda rosa, amb entredós de plata i cobert amb un tul brodat

BERNARD & Co.

« IVAN »

Abric de vellut de Smirna de Nina, brodat amb seda de diversos colors i pell de castor

Fot. H. Manoué

CREACIONS

& GASTON

«TROMPEUSE»

Traje de «marabouts» negre, brodat d'or vell sobre tistà vert, roig i negre i amb borlets daurades.

BERNARD & Co.

«PETITE REINE»

Traje de nit de crepé de seda rosa-salmó, brodat i perlejat d'or, flors i plomes d'austriac i amb puntes també d'or.

LUCIEN
LELONG

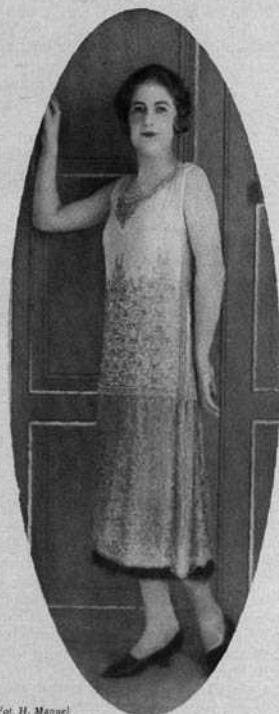
«MIGNARDINE»

Traje, «georgette» blanc, perlejat de colors, túnica de puntes d'or i amb pell de zibellina.

CH. DRECOLL

«DAMINETTE»

Traje sastre de llana quadrícula «beige» i negra.

Fot. H. Mannel

Fot. H. Mannel

L'AVENTURA D'EN GIRALT

n Jaume Giralt era de bona casa, i dic bona en un sentit ample. Un xicot molt susceptible; qui sap si, per això mateix, tenia un punt no intolerable de presumit. Si la seva mare el feia sortir a les visites, no es podia estar, abans, d'espiar-se la cara al mirall i respirar fonament per veure de moderar un batiscor que li venia, una aprehensió, d'arrencar-se de la seva feina i passar a navegar entre l'element femení. Si mai es trobava sol amb una dama, pressentia aquella mena de pànic del buit, de quan no se sap què dir. No era ballador. No se li coneixien amors folles. Quan es prometé, els companys tot era admirar-se'n: —Tu, prudent, prudent, quina divinitat de noia t'has triat! —I la portera de la casa va haver d'arribar a la galta al seu fill, que era enllustrat-botes, perquè li va sortir del cor: —Ansia, quina xavala tan ferma abilla el senyoret Jaume! Mata-les-callando... — Cada u s'expressa com sap.

Si algun llegidor s'ha proposat a maliciar que En Giralt fos un pobre home o un somnia-truites, permeti'm: era enginyer i dels millors. La seva ombra de cohibiment davant d'una figura de flancs una mica més amples que els seus i de complexió més tirant a la gardènia, era pletora i no pobresa d'esperit. En moc dins unes pàgines i no m'hi estenc; però no em negaré a qui me'n demanés l'explicació. Tothom sap on visc.

Passat un any de la boda, En Giralt treballava, tenia feina, era feliç i en feia la muller. El seu pis... un model d'ordre i una càtedra d'atencions domèstiques. Els ocells s'estabornien als vidres, adalerats d'espiar com és guarrit un niu d'amor; dues cambres indecises se'ls van casar dins l'any, seduïdes pel bon exemple.

Però un dia... (No esverar-se. Les senyorettes i els nois de l'Institut poden anar llegint) un dels darrers vespres de l'octubre, totjust tornat a casa d'una llarga estada a un poblel tarragoní on enginyava un pont, En Giralt anava pels carrers de l'Eixample, lliurat al confort de la frescoreta, que perfumaven confidencialment el ceptre de nards que com un raïm de flors s'esgrana a la taula dels enamorats, i el primer baf tebi i dolc dels moniatos i les castayes. Ocultre Frescors, brills, projectes, reminiscències... No semblava que aquells aparadors, robadors de guspies, pèfids en matissos, fossin tots ells de joieria o de flors? Passaven una mare i filla tornades de fora la vigília, encara amb un trepitjar la vorera indecis. La mare girava un perfil dalerós cap a certs articles exposats: o enraonava autoritària a la filla. S'hi endevinava un

petit conflicte... Com és que la mamà no havia de cedir?... I la casadeta novençana, prima, amb el ramet de flors clarejant com una congesta i els rossetons llustrejant com dues estrelles en la serietat bruniada del carrer de Lauria, com és que no havia de ser permès acompanyar-la sota aquell vespre que fonia tot mal pensament, escoltar-li en la veu el glatir de l'ànima de dona prima i impressionable, i deixar-la al peu del portal?... Dins d'un enginyer també hi caben reblaniments de cor, al marge de l'acerel càlcul, i les lleis de la matèria.

Per excepció li sobraven dues hores de vespre, i en un rampell bohemí s'enfilà a un tramvia qualsevol, no diré quin, llarg, mal aclarit. Ell era a un cap; a l'altre una noia d'uns disset anys. Devia fer poc que anava de llarg i pentinada diferent... Casada?...

Cà! La manera de mirar com qui encara espera coses... les pedretes modestes al tou visible de l'orella... Encara podia preocupar-se del pensionat, i totjust d'un pretendent. En Giralt la mirava des del seu extrem. Ella, des del seu, el va mirar un instant. Qui no hauria dit que somreia i com si anés a alçar-se?... Potser anava a baixar... No. Va acotar el cap com qui es repensa; es mirava els genolls, i després enfóra, a un horitzó indeterminat. De tant en tant, li tornava a borrar l'expressió d'una punta de somriure.

L'honestat que nimbava el cos de disset anys feia una devoció d'altar en el silenci de la llum somorta. En Giralt tan aviat imaginava conversar-hi d'ànima a ànima, com prenia un posat erecte i es preocupava de tot de coses

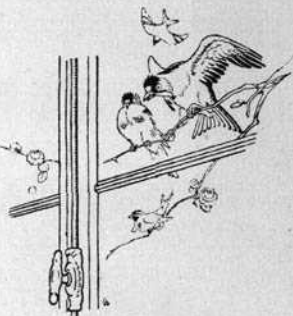
que aquella noia pogués pensar d'ell. Un moment li vingué l'escrúpul que, més que més sent ells dos els únics passatgers, l'insistir a mirar-se-la era incorrecte. N'apartà els ulls. Però, així i tot, en veia el bulto seràfic, i fins s'adonà que ara el llambregava ella a ell, discretament, i després

amb la mà fent petxina, s'agençava el cabell d'un costat.

El treballador formidable, el matinejadador, el calculador, ara s'evaporava en un pur pensament viatjador que es casava amb el bleix subtilment enmetzinador d'aquell vespre d'octubre. Pensar que, en qualsevol parada,

aquella boniquesa de noia es fondria, i el vidre que en reflectia el caliu i la claror de vida no era capaç de quedar-se la seva forma mirallada? El vespre no anava a esclatar de cap a cap en un gemec, del dolor que venia del goig de tenir-la prop?

En Giralt era tan ple del seu amor de marit estimat, que se li expandia enfóra, i de puro pensa apadrinava el futur nuvi des-

tinat a tenir sota la pantalla, una vespre d'octubre com aquell, el callu de la presència d'aquella noia, o a escoltar d'ella, quan arribés cansat, aquell: — Vina... Estàs acalorat... Treballes massa... —

Sense que ell ho esbrinés, tot això sentia En Giralte i més que mai gaudia del goig d'un diàleg, encara que imaginari, de dos que es parlen directament per la presència, sense l'instrument equivoc i massa fèlix de les paraules.

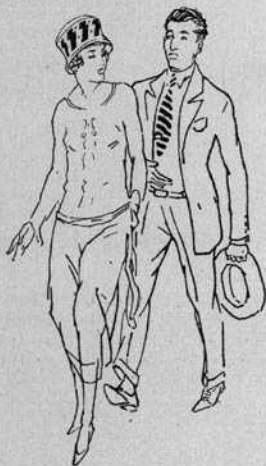
Arribaven al final del trajecte, i la noia encara era allí. Va baixar. Ell també. El suburbi era desert i perfumat de flors. Qualsevol temerari podia escometre-la! Ella no semblava preocupar-se'n, i caminava a un pas més aviat pausat. Però En Giralte, d'un troc lluny vigilava paternalment la seva via. Un llecami que plovis-quejava flors a la vorera feia olor de tota la joventut. En Giralte hauria fet hores de camí; anava més de pressa i es trobà prop de la noia. Vacilà. A l'últim se li posà al costat: — Senyoreta, amb tot el respecte, em permetrà... — Ella va semblar que somreia. Va ser un segon. Encarant-se-li decidida, amb un no sé què d'exagerat, de còmic, li eixordà la caixa del cervell amb aquest triple dispar sil·làbic: — Insolent!! — I de seguida, encara mirant-se'l, va trencar en una rialla. N'hi havia hagut prou. En Giralte feia una cara que apiadava. Aquella noia no era altra que la seva cosina germana, la Victòria, la que ell podia haver besat i tingut a la falda des de criatura, si no hagués sigut tan extremadament mirat, fins amb els parents. L'havien posada de llarg durant la seva absència, i, per això, en la mitja llum del tramvia l'havia desconeguda.

— Victòria, perdona! —

— Eh? El que faré és dir ho a la Carmen (el nom de la muller d'ell). Ja ho he vist ja, al tramvia, que no em coneixies. Caminem que no fes tard... Però com te tornes? Quina idea t'ha vingut? —

En Giralte callava.

— Pensa-ho, criatura!... Suposa que no hagués sigut jo. A quins fins anaves? —

— A fer-te costat contra qualsevol ximple. Això és molt solitari! —

— De tota manera, gràcies. Però suposa't que la Carmen sap el cas... T'hi jugues la felicitat... Creu-me; no valem tant la pena. —

M'h'o jures que no li explicaràs a la Carmen? — va fer ell.

Ella no li contestà. En Giralte, sentint la seva expressió insuficient com mai, per pura premiositat d'apuntalar-la, va donar

a la gaita de la seva cosina un bes espontani, ferèste: de tan pur.

Els altres cosins, els oncles, avesats, almenys abans de posar-la de llarg, a besar-la davant dels seus com qui fa l'amistat a la cara, havien arribat a desconèixer el gust de la seva gaita.

Però En Jaume?..

La Victòria no tenia memòria que mai l'hagués besada. Era inconcebible.

— Ara sí, que li diré més que mai a la Carmen... Quina barba que tens tan rasposa. —

— No li diràs; no... — tornava ell, poruc.

— Amb una condició; que no et deixis portar més d'aquests rampells de voluntari. Perquè es dona el cas... que el mal esperit es disfressi d'àngel. —

Als dos minuts sortia un tramvia de la placa, i En Giralte

va haver de deixar la cosina a poques passes de casa els oncles.

Aquesta ha sigut l'única aventura de la seva vida (que Deu enslliuri d'altres pitjors). Han passat anys i la seva fidelitat de marit no destenyeix; i es igualment treballador, encara que ara reposa a les tardes. Té dos nois que prometen ser grans balladors, circular per les visites com qui passeja pel jardí de casa, saber tenir conversa a les senyores amb un desèiximent gens desmercedor del d'un dependent d'adrogueria, fer-se al bes a les cosines no sentint-ne pas diferent emoció de la que es pugui sentir de besar el metall d'una medalla, i apuntar-se més de quatre aventures futbolístiques.

Jo em penso que una de les coses difícils d'aconseguir davant la vida és el bon terme mig. M'ho penso; però tampoc no deixo de pensar que, si tothom i sempre fóssim d'aquell terme mig, equilibrat, que en diríem, el panorama de la vida seria pobre de matisos. Així com en el cor d'una llengua hi és graciós la francesilla del vocable pintoresc, mig de llissera, mig de gitano, d'aquell enllustrabotes fill de la portera, també escau a la vida la rauixa que el toc d'un vespre d'octubre remou en el nostre pit, mal siguem un enginyer, i el nostre esperit, sense pecar, ni ofendre ningú, viatja... viatja... viatja...

JOSEP LLEONART

Il·lustracions

d'Alexandre Coll

EL NAINEMENT

PER J. CASTELLAS

EL NAIXEMENT

PER JOSEP ORRIOLS

ELS ITALIANS

TAMBE

No tot és feixisme a Itàlia, ni, encara menys, agressions i assaltaments. Sembla que les agències telegràfiques tinguin el partit pres de donar-nos-en tan sols notícies tristes. Això no està bé, no responem, com no respon, a la realitat. Perquè a Itàlia hi passen també coses que fan de bon veure. I fins divertides i tot. Com, posem per cas, la reunió esportiva celebrada darrerament a Trento, la qual ens complaïem a reflexar autènticament en aquestes pàgines.

Foto. Sirochano-Català

Van retratats en la fotografia de dalt els concorrents a la reunió, al punt d'empendre una de les carreres que més avall es detallen. Convinguem que alguns d'ells posen davant de l'objectiu amb aquella mateixa arrogància que immortalitza els seus antepassats els gladiadors de Roma. I, en la fotografia adjunta a aquestes ratlles, hom pot veure-hi un moment d'un dels números més importants de la reunió. Es tracta d'una carrera de pacífics i venerables ases, que, encara que no ho sembli, arribà a tenir els seus moments ben emocionats.

Aquí teniu l'ase guanyador de la carrera, moments després de l'arribada triomfal a la meta. No resulta gaire olímpic, però s'ha de reconèixer que té una bona estampa i que, amb tot i les llargues, arsinades orelles, presenta un posat intel·ligent. No deixant-se endur per les efímeres vanitats humanes, conserva l'aire filosòfic que caracteritza la seva espècie. Amb més pretensions que l'ase apareix el genet, que no sembla sinó que, en lloc d'un ase —de relliu, però ase a la fi—, cavalqui el més ardit i perillós dels purs-sang.

ESTAN DE BON HUMOR

A l'altre exercici de la reunió fou una carrera de sacs. Aquesta fotografia, ultra el seu valor diem-ne essencial, n'ofereix un altre que convé assenyalar. Ens referim al testimoni que aporta en demostració de la universalitat de les nostres festes de carer. Qui ho havia de dir! El sacpaella-i-olla és un joc aproximadament tan universal com el futbol. Això demostra que amb massa injustícia es mal-parla del localisme. Convé abans documentar-se degudament.

VISTU, aquest exercici de caminar, segons l'expressió vulgar, de quatre grapes, ja no s'estila en les nostres festes de veïnat. No volem, per això, negar-li un possible caràcter universal, tenint, com tenim, una recent prova en favor d'aquest caràcter, vinguda cabalment dels Estats Units. Alguns dels nostres lectors decidit, també, veurien una fotografia. Aquest joc pels que el practiquen — a semblança dels protagonistes d'un excel·lent conte d'En Carner —, deu tenir un perill: el de que arribin a acostumar-s'hi.

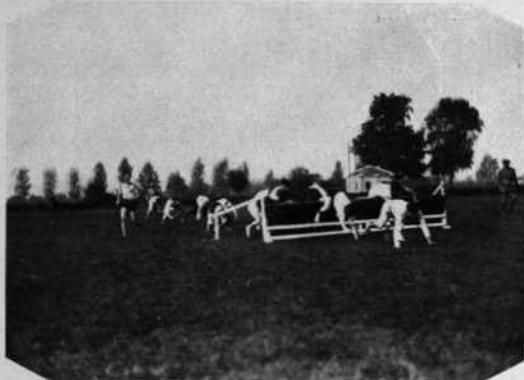

Foto. Slinches-Català

EXPRESSAMENT, havien fet anar abans la fotografia del vencedor de la carrera d'ases. Així, a primera vista, ha pogut aparèixer com a cosa més brillant. Al cap d'avall, publiquem aquesta, que vé a demostrar que els ases, contra la creència general, no són pas unes bèsties irreflexives que es llencin així com així a l'aventura. El fet que els hagin de burxar i fins de pegar per pendre part a una carrera és eloqüent a tot ser-ho. L'instint els deu ensenyar que la vanitat ja fa perdre tanmateix massa homes.

Nous models

Photo d'art des
Champs-Élysées

«LE BEY»

Capell per a la
tarda, fofio, de
sati «monieur»,
alceat del dar-
rera i guarnit
amb un pom de
«sigrettes»

(Model de la casa
Marthe Collor)

«LE GAULOIS»

Capell de feltre
negre, amb una
senzilla zibella de
tosta encirada

(Model de la casa
Le Monnier)

Fot. G. L. Manet

«L'ANGE»

Capell de fel-
tre, guarnit
amb cinta de
sati i amb una

Fot. H.

cocarda igual-
ment de feltre
(Creatió de
la casa
Le Monnier)

Manet

Fot. Rotsey

Capell amb xed-
ria de colors i
amb el complement
d'un xal amb una
botxaca

(Model de la casa
Jane Blanchot)

«PARISIENNE»

Capell de cintes
de satí negre amb
el «pouf» retallat

(Model de la casa
Camille Roger)

de capells

• PARISYS •

Turbant de satl,
portat per la se-
nyoreta Parixys
del teatre Casino
(Model de la casa
Lewis)

• LE SMART •

Capell de feltre
negre brodat de
crepsé de Nina,
amb una ampla
banda i amb
aplicacions de
vellut
(Model de la casa
Marthe Collot)

Fot. R. Subei

Photo d'art des
Champs-Élysées

• PARISYS •

Capell de pa-
na negra amb
cinturó de co-
lor, portat

Fot. R.

per l'artis-
ta del Casino
Mlle. Parixys
(Model de la
casa Lewis)

Subei

Foto Rahma

• PRIMA •

Capell de satl ne-
gre, amb original
ornament de pell
(Model de la casa
Camille Roger)

Suntuós turbant
propri per a la nit,
en « lamé » i es-
caïment guarnit
de pell

(Model de la casa
Jane Blanchot)

Fot. Bonney

Figures i cases de

La popularització de les representacions plàstiques del Naixement és relativament moderna. Es pot dir que fins al segle divuit no va sumar-se aquest espectacle de tan tendre ingenuïtat a l'alegria de les festes casolanes amb què sempre s'ha celebrat l'adveniment de Crist.

Fins a aquesta època, sols es troben figuracions del Naixement, de pri-

Composició a base de figures de l'Amadén, d'Olot

pessebre del segle XVIII

sament, no se li pot atribuir una ascendència tan excel·lent. És cert que Sant Francesc, portat del seu celestial ardent, va imaginar una representació del Naixement; però, en aquesta evocació plàstica que es feia en un bosc de l'Umbria, no hi intervingien sinó les figures de la Verge i Sant Josep i el diví Infant, que el sant d'Assís adorava, i el bou i la mula.

Foto. Serra

Cases de pessebre construïdes per J. Angeret en 1797, segons disseny de la plaqueta de metall col·locada a dalt de la façana de la que va en primer lloc.

(Aquestes cases i les figures de dalt són propietats dels senyors Abad i Jordà —El Camarín—)

mer, en relleus i, més tard, en frontals i en alguns vasos litúrgics... En entrar als temps moderns, la diada de Nadal era celebrada als convents i a les esglésies amb grans festes que duraven bona part de la nit. En aquestes vetlles en què el poble es congregava als temples, tot era alegria i cants en celebració del naixement de Jesús. De mica en mica, s'anà complicant l'aparell d'aquestes representacions que permetien una certa llibertat en les naturals expansions de la diada, fins que de les esglésies passà a les llars per convertir-se en una de les notes més característiques. Algú ha atribuït la invenció del «pessebre» al *poverello* d'Assís. És ben trobat; però, serio-

Però, si no se li pot donar una ascendència tan preclara, és evident que el costum del pessebre casolà fou importat de terres d'Itàlia. En el segle divuit, eren famosos els pessebres napolitans i segurament que el nostre pessebre en va ésser còpia. El pessebre arrelà ràpidament a Catalunya i donà origen a una petita indústria domèstica i a les típiques figures de pessebres. A Barcelona especialment fins a darreries del segle passat, hi hagué gran afició als pessebres, alguns dels quals eren veritables obres d'art.

Actualment el pessebre ha perdut la categoria d'espectacle, però és encara motiu d'alegries infantils i d'entreteniment pels que el fan.

Les cèlebres figures de

pessebre de l'Amadeu, d'Olot

Figures d'una Adoració

(De la col·lecció del Museu de la Creuadella)

Tres de les més boniques figures de l'Amadeu

Us dels fets que demostra que el costum casolà no va més enllà del segle divuit és que l'icongrafia pessebrista més antiga que es coneix és dels últims d'aquell segle. A Catalunya, l'escultor que amb més fortuna es dedicà a aquest gènere fou l'Amadeu d'Olot, les figures del qual, inspirades en una curiosa barreja de barroc i neoclàssic,

tenen una gràcia i un caràcter extraordinari. En Damià Campeny també hi contribuï amb algunes talles i terres cuites. Dintre el segle dinou, l'escultor Domènec Tàrradellas, amb els seus admirables pessebres, compostos amb trossos arquitectònics i figures de proporcions considerables, mantingué amb tot l'esplendor la tradició barcelonina.

ESCULTURA MODERNA

Marbre, d'Enric Casanovas

(De la col. la col. Harbey)

A L B U M D E L A G E N T I L E S A

Senyoreta Nùria Farruella

BARCELONA té una nova sala d'espectacles, però, no una sala més, sinó una sala que respon perfectament a la seva categoria de gran ciutat. De més a més, ofereix un altra remarcable condició: la d'ésser dedicada preferentment a espectacles de circ, és a dir, la de subsanar un manament que de temps venia notant-se, tota vegada que, com és sabut, no hi ha cap sala d'aquesta especialitat a la nostra urbs. Era ja hora d'acabar els envelats i les pistes improvisades que de tant en tant donaven a Barcelona un aspecte de poble que celebra la fira anyal. Aquesta nova sala, batejada amb el nom d'«Olympia» i situada al cor d'una de les més populoses barriades, a la Ronda de Sant Pau,

UNA NOVA SALA

TEATRE - CIRC

és espaiosa, magnífica i d'una completa modernitat. Acreditada el talent del que n'ha planejat i dirigit la construcció, l'arquitecte En Francesc Falguera. La façana principal, que fa xamfrà, és senzilla, de línies severes, elegants. La sala pròpiament dita sorpren per la seva grandiositat i per l'originalitat de la seva disposició, que permet dominar l'espectacle de tot arreu. La pista té tretze metres de diàmetre i pot esfonzar-se per complet a fi de convertir-se en

Foto. Sánchez-Catalá

L'ESCENARI

UNA DE LES FAÇANES LATERALS

LA FAÇANA PRINCIPAL

ASPECTE PARCIAL DE LA SALA

D'ESPECTACLES

« OLYMPIA »

llac, que s'omplirà amb 300.000 litres d'aigua, apta per realitzar-s'hi tota mena de trucs i exercicis aquàtics. Per a major il·lusió, l'aigua anirà prenent tonalitats diverses per mitjà de potents reflectors elèctrics. L'escenari, amb esplèndid marc d'aurat per boca, és espaiós i dotat de tots els accessoris que els espectacles moderns reclamen. Les altres dependències — sala d'assaigs, cambres per als artistes, sales per a la comparsa, sala de fumar, etc. — són, naturalment

proporcionats, sota tots aspectes, a la importància del teatre. La ventilació i el perill d'incendi hi han estat aixímateix previstos. De més a més, hi ha un sumptuós cafè, bar i sala de «tresillos». Per donar idea de la cabuda del local, basta dir que permet el pas de cavalcades de genets, carros, carrosses, etc., que, donant la volta pels passadissos, entraran a la sala i a la pista. Quan foren tretes les fotografies que il·lustren aquestes pàgines, faltaven un parell de dies per la inauguració de l'«Olympia». D'ençà d'aquesta, un públic de milers de persones ve omplint aquella grandiosa sala. Això vol dir dues coses: que el teatre té excel·lents directores i que el públic sap fer-se dignes de llurs esforços.

UNA FAÇANA LATERAL

LA PISTA

Fot. Sánchez-Catalá

CONJUNT DE LES FAÇANES

ASPECTE PARCIAL DE LA SALA

ELS ANGELS DE NADAL

*Els àngels de Nadal són pas com
els àngels que pel món hi ha cada dia,
que, tot i estant-se a frec mateix d'on som,
no inclinen mai llur alta jerarquia.*

*Els àngels de Nadal són més humans
—i això que només passen entre els homes—,
més que àngels semblen ésser uns infants,
guarrits amb vestit llarg i ales de plomes.*

*El vol que fan no és pas silenciós,
sinó que alça un trillleig de campanetes
i els volta un tremolor de resplendós
d'invisibles, llunyanes llumenetes.*

*Ni es fonen, com la neu sota del sol,
sinó que dels pastors es deixen veure
i, amb els pastors, de tot aquell qui vol
viure en pau i té el cor humil per creure.*

*Saben el gust tan bo que té la mel
i les nous i les figues i les panses
i sembla que s'oblidin fins del cel
quan les ladrines fan i desfan danses.*

*I encara són amics de la cançó
senzilla, que joiosa s'acompanya
de la simbomba de tonant resó
i dels ferrets i del flauti de canya.*

*Prò quan els àngels de Nadal no fan
ni memòria que viuen a l'Empiri
és quan veuen el ros i tendre infant
de la Partera, pura com el litri.*

*Per això, quan l'albada, triomfal
damunt la nit, augustament s'atança,
els àngels de Nadal
se'n tornen al cel amb gran recança.*

JOAN DRAPER

Il·lustració d'Apa

NUVOLET

*Petit núvol, polsina d'estel,
que et fragmentes al clar de la lluna
i cavalques el vent que t'enruna.*

*Petit núvol de bresques i mel,
llepolia d'angèlic esbart.
Vana flor, sense tija ni arrel,
que s'esfulla colpint-la l'esguard.*

*Petit núvol, nadó, cap al tard,
que es repenja al vestit de la posta
i s'entaula amb el sol com un hoste.*

*Petit núvol, vistent coladura
de regina, en palau que no dura.
O pejjada d'isart matinal
que el zodiàc travessa d'un salt.*

*Petit núvol, quan soc en finestra,
m'engavanya l'esment i la destra
l'espessor d'un atzur massa pur.*

*Però tu, del mitjorn en l'atur,
ets per mi, que profeta no sò,
el cistell d'una sana minestra
— cistellet, cantirell, tovalló. —*

*I aleshores, seguit i dispers,
raja el fil ben trenat de mon vers.
Aleshores, doctíssim i alat,*

*ton espill, graciosa joguina
de la Musa que l'ha entregirat,
d'altres coses em dónes tresllat:
d'un braç nu, d'una espatlla opalina,*

*d'un esguard que penetra i domina...
Petit núvol, oracle fidel,
que et congries, com verb, en el cel.*

GUERAU DE LIOST

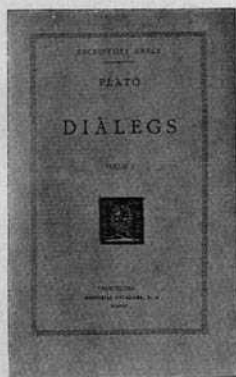

EL PRESTIGI DE LES LÀMPARES

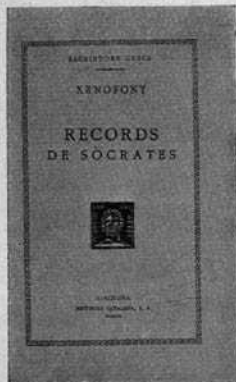
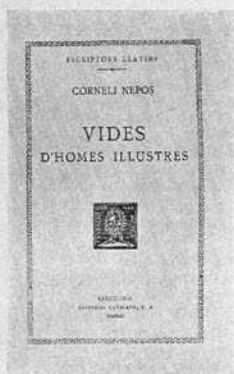

Les làmpares — amb el rellotge de pindol — tenen, per damunt dels altres mobles, un prestigi quasi poètic. El que se'n diu un hall lluit reclama invariablement una làmpara vidriada, mirallejant, que vé a ésser, en prodigiosa condensació del seu esplendor, l'ànima de la festa. També les làmpares vidriades de mil bees han estat de sempre la característica de sumptuositat dels grans teatres. A la claror d'una llumenera modernitzada o d'uns canalobres, modernitzats també, és com fan de millor llegir les novel·les d'amor. I, per no esmentar-ne d'altres, les amples làmpares de menjador són les que donen major intimitat als aplecs familiars. Es comprén, doncs, que l'art les hagi fet objecte de les seves preferències i que modernament en veiem exemplars de tant de luxe i bon gust com les que la casa Biosca & Boté té, amb valuosos bronzes d'art, al n.º 129 de la Rambla Catalunya.

ELS LLIBRES

FUNDACIÓ BERNAT METGE

Les portades, que reproduïm, dels llibres que han anat apareixent de la «Fundació Bernat Metge» són testimoni a bastament expressiu de la tasca realitzada per la «Fundació» i, per poc que hom en ressegueixi les pàgines, de la plenitud de la nostra Llengua. Heus aquí una empresa que manté desvetllada l'unanimitat patriòtica sense la més mínima dissonància. I és que, en veritat, fa honor a Catalunya, la qual, pel fet de posseir un monument literari de tanta grandesa, queda inscrita entre els pobles que van a l'avencada de la cultura. Felicitem-ne als traductors i comentadors i al director En Joan Estelrich, tot rendint una reverència d'homenatge al que n'és el fundador i el Mecenes alhora: el senyor Francesc Cambó.

**COLLECCIO CATALANA DELS CLÀSSICS
GRECS I LLATINS**

CONTISTES ESTRANGERS

L'ULTIM MINUET

Per l'any 1828, M. d'Humelles tornà d'Odesa. No havia vist París des de 1791. Tot era mort. Els anys havien passat. El seu hotel era una ruïna. Malgrat la decepció d'aquesta tornada, el senyor d'Humelles reclamà una pensió de Sa Majestat.

—Que feien a Odesa, durant les nostres batalles?, li preguntà Charles X.

—Contribuïa a sostenir-les.

—I què més?

—Caçava a les gorges de l'Urel.

—I després?

—Corria el cavall selvatge per les ribes del Volga i no em vaig entretenir mai a explotar cap mina de plata.

—Els vostres amics es batien per reconquistar-nos la corona.

—I jo feia cridar: «Visca Sa Majestat» als selvatges.

Aquestes respostes decidiren Charles X. Una rialleta agità el seu llavi penjant; però els temps no estaven per bromes.

No concedí res.

Aleshores, el senyor d'Humelles es recordà que havia estimat.

Una cendra fina s'alçà del seu cor, en uns branquillons morts, i agafà la posta per anar a veure els seus amors.

Els seus amors eren a Reims, amb el nom de comtessa de Flize i vivien de requisits i de llaminadures, entre blondes, joies, records i el respecte a un elegant escut «blau en mig camp d'argent, decorat amb una flor de lis d'or al costat de tres magranes d'or en piràmide».

El marquès es va fer guiar al carrer de Babillage, i, després de polir-se una mica, anà a complir el seu deure, vestit amb un frac de color de safir, ermilla de seda ramejada d'or, el barret a una mà i el mocador a l'altra.

En veure's, tots dos tingueren la mateixa rialla enterrada, parlaren del rei, de llurs amics, molts dels quals ja eren morts, i de les «noves cares» de la cort.

—Us recordeu d'aquella última nit a Versaïlles, amic meu? Mme. de Genlis... No ens havíem tornat a veure.

—Era pel juliol del 89, el vespre del famós cop.

—Que n'estava d'agit el reil Els homes s'estrenyien al seu voltant. Se sentia la multitud. «Això no serà res», deien els nostres amics.

—Ai!

—Hi havia Boisgrentier, Boberil de Juini, Monssac, Crepi, Mmes. Miron...

—De Verthamon, de la Tour, d'Altaize, oh!, bé me'n recordo prou...

—La Duquesa de Bauderan...

—El gentil Gascq que li deien Titi. I quan la institutriu arribà de Saint-Seu...

—Si, si! La reina proposà un ball en honor d'ella, i varem ballar.

—Tots dos.

—Si, si, tots.

—Aquells violins! Aquell aire de Rosa i Colas.

—Ai, Senyor! Recordo que vareu tocar. Hi tenien molta afició aleshores i ho feien amb molt de gust. S'enrosolà una mica.

—Ho feien per lluir les mans. Tocaveu una dansa que aquell vespre us van demanar. Veïem si me'n recordo...

Restaven l'un davant de l'altre, buscant al fons dels seus records la tonada a'aquell últim minuet, aquell minuet que havia marcat el ritme de les reverències, mentre els cops sords dels picots descalçaven el tron. El seu èxtasi era el mateix d'aquella nit, la de l'última festa, però havien oblidat la tonada.

—I aquest minuet, l'he tocat, digué Humelles. El tema era molt bonic, però fa tant temps.

S'alçaren.

—Veniu-me a veure,

digué la comtessa.

Vindrà en companyia d'un amic vostre, digué el marquès, vindrà amb el meu violí, el del famós minuet.

—Si, si, porteu-lo. Ell és fidel! Encara canta...

...

Arribà en punt.

La comtessa l'esperava i el servei havia obert les finestres damunt de les camalilles del jardí. L'aire era suau i pur; les papallones hi baixaven com bolbes de neu.

Humelles acostà una tauleta i tregué el violí.

—Es una joia, digué la comtessa. Que és lleuger!, que delicat! El girà. Era un instrument bellíssim.

—Quines cordes més gracioses.

—Una ànima amb fulles de sati. Es un violí d'Stamitz...

El sol entrà com un Déu-vos-guard. El marquès aparà l'ins-

trument, les cordes del qual s'havien aflluixat totes, l'afinà i passà la resina per l'arquet.

—Voleu complaure'm? Doncs, m'agradaria sentir la *Mouche de Biscaye*.

—Ja ho conec.

—Toqueu-ho, doncs, si us plau.

El senyor d'Humelles s'estava alcat, el peu dret apuntalat amb els dits només, el colze enlaire. Allargà una mà deliciosa, provà una nota i es tornà pal·lid.

—Oh!, va fer la comtessa.

L'instrument no havia fet sinó un crit, una mena de gemec desolat i gural. Al segon cop d'arquet, el miol començà altra vegada.

—Però...

Ajustà novament l'arquet, repassà el mànec de l'instrument i atacà altra vegada. Encara fou pitjor. A dintre la caixa corvada grinyolava una llorigada de felins.

—Que no la coneixeu aquesta cançó?

El marquès en tral·larcà alguns compassos.

—Sí, sí; això mateix, va fer la vella comtessa. I, doncs, què us passa? No s'explica. Toqueu-ne una altra. Veïam, proveu *Desdeny d'amor*.

El senyor d'Humelles feu memòria i el provà. Al contacte de l'arquet el violi exhalà un crit de tortura.

—Cantaràs o ploraràs!, exclamà el marquès.

—Una altra, doncs, murmurà la comtessa inquiet: *Luny de mi l'enauig*, és una tonada molt fina.

El marquès se la sabia de cor. L'havia tocat qui sap quantes vegades; la tornada, sobre tot, la deia d'una manera que commovia. Marcà el compàs amb el peu.

—Un... dos...

L'arquet lliscà com una

libel·lula i s'aturà en sec: el mateix grinyol feràstec botà del violi.

—Es desesperant, cridà M. d'Humelles.

—Una altra, una altra... Qualsevol úria que el vostre violi no vol sonar.

El marquès fullejà algunes peces.

A les primeres notes del *Desertor*, el violi roncà amb totes les cordes.

—Tampoc hi vol saber res, feu la comtessa.

Agafeu-ne una altra.

Rosa i Colós trencaren tots els pels de l'arquet i va caldre una estoneta per adobar-lo. La *Fura*, de Guettry, fou un seguit de singlots indigestos.

—El Temple de la glòria, insinuà la comtessa.

El músic provà el *Jove Enric*, el *Sabins* i intentà alguns compassos d'*Higènia a Aulida*, de Gluch. Tot fou inútil: el violi grinyolava entossudit a no tocar.

—Vés al diable!

L'instrument restava immòbil damunt de la cadira on l'havia deixat, posselt d'un sord entestament, disposat a saltar damunt del marquès, el mànec enlaire, l'ànima esberlada entre la lluisser de la fusta. El senyor d'Humelles donà un tomb per la sala, es fregà les mans impotents i reprengué el violi.

Estava a punt de fer-ne estelles. La colèra li feia estrènyer les dents; aspirà els records i començà. El mateix clamor agre, l'ògubre... Però, en el mateix instant que anava a rebre l'instrument oh! quina veu humana podria traduir aquella nota?—una perla s'alçà del cordal, precisa i límpida, voluptuosa: el re de la vint-i-una simfonia de Gossec.

Aquella nota, no semblava un advertiment per ventura? Però de què? D'on venia i què volia del marquès? Amb el violi sota

el braç, l'arquet penjant, M. d'Humelles, concirós, es cantà interiorment aquella nota, la passejà per la seva memòria i li deixà entre un torbellí de músiques; no trobava res.

Tornà a tocar-la. Era greu, com de violoncel·lo; haurien dit que era la nota de Santa Cecília. La deixà fugir, provà d'enganxar-hi alguna romança perduda, tot buscant, valent-se d'aquesta nota única, el tema.

Havia arribat a la *Dama invisible* de Berton, quan de sobte, entre dos esgarips, un aire tendre estengué el vol lligat amb el re de Gossec.

—Jo la recordo aquesta tonada!, exclamà la vella comtessa.

—A l'últim... digué extasiat M. d'Humelles, hem atrapat un rossinyol.

Reprengué el compàs, i l'arquet li llençà com una papallona entre els seus records...

Aleshores, com si li haguessin demanat les úniques llàgrimes que volia plorar, el violi obel i cantà.

Era l'*Adeu d'Aminta*. La comtessa s'alçà... Una veu coneguda es despertà

dintre el dolç violi, com una alosa que s'hi hagués amagat i envellit amb el bec entre les plomes i que el contacte de la punta de l'arquet li fes ressucitar l'ànima oblidada. A aquesta crida dels records, es tornaren a veure tots dos en l'esplendor d'aquella sala la nit de juliol del 89, asseguts en les mateixes cadires, davant de les mateixes persones, de les tendres dames voltades de la mateixa cori o adoradors. Era èxtasi antic, una dansa que lliscava entre ruïnes; veïava pels llums i les reverències, per llurs esperances i llurs desenganys, i, quan fou acabada i el marquès arribà a les últimes notes, alguna cosa es rompé dintre l'arquet, una mena d'adéu sanglotà a l'interior del violi, i de la caixa buida, en forma d'un petit taüt, volà per les finestres, com atret per l'ombra on van a dormir el són etern les gràcies mortes, l'ànima de l'últim minuet.

GEORGES D'ESPARRIS

(Jesús Capdevila, trad.)

Il·lustracions de Quelus

Casaments

*Senyora Eulàlia Bar-
tolí, casada amb el
senyor Joan Lligé*

*Senyora Rosalia
Colom, casada amb
el senyor Kirchner*

*Anell de núvia
d'En Jaume Mercadi*

*Senyora Carme
Vidal, casada*

*amb el senyor
Mateu Serra*

*Photo-Etudi
Arenas*

distingits

*Senyora Francisca
Trián, casada amb
el senyor Joan Prats*

*Senyora Antònia Mas,
casada amb el senyor
Francesc Borrell*

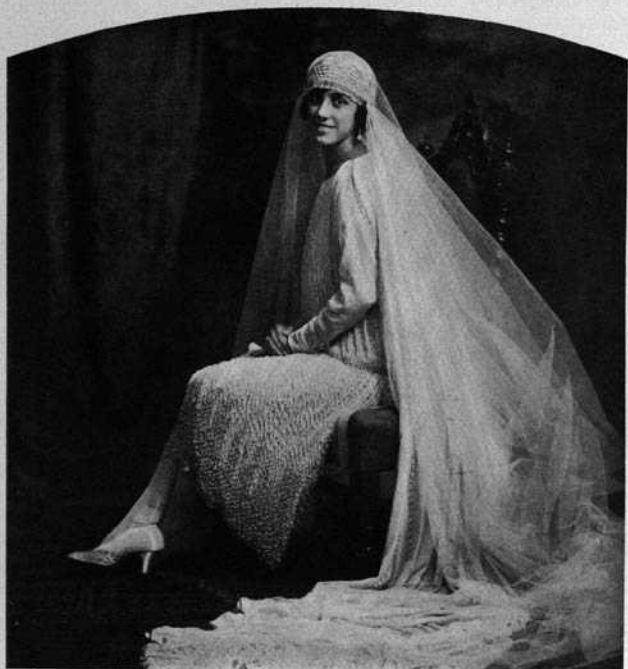

*Anell de núvia
d'en Jaume Mercadé*

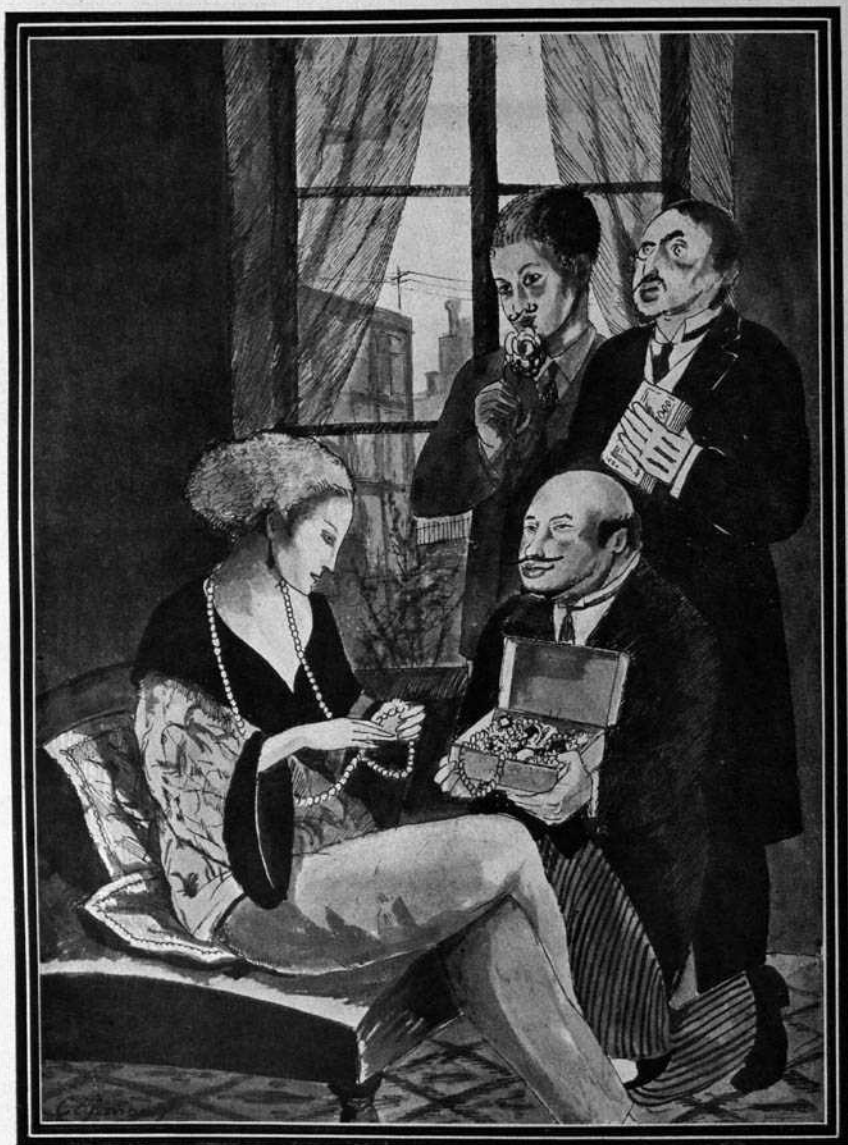

*Senyora Anna
Murià Geli,*

*casada amb el
Sr. Lluís Matas*

*Photo-Estudio
Arenas*

TRISTOS REIS D'ARA

PER RAMON DE CAPMANY

EL NAIXEMENT

PER JOSEP ARAGAY

Fot. Gamiassans

R. PRIMI
DE BARCELONA

Vestit de tarda, de crepè de xati negre mate i brillant amb pell de nàtria

Trajo sastre de pa-nyo negre, ornat amb vellut també negre i pell de mico

Fot. Gamiassans

PAUL POIRET

Fot. Lipitzki

«DRAGÓ»

MADELEINE

Heus aquí un traje de fulgorant negre, que, sense cap ornament, resulta tan airós com distingit

LANVIN

Elegant traje de nit, de vellut negre, sumptuosament combinat amb una «sultània» d'or

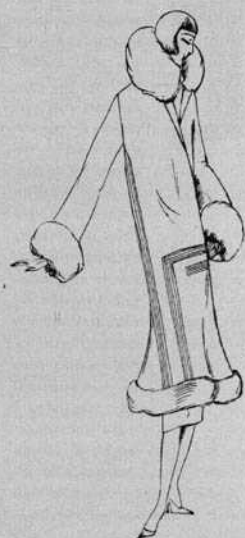
Trajo de crepè ture rosa, perlejat de plata i verd, que portà Mlle. Suzy Prun del «Théâtre Michel»

JEAN PATOU

Un estudi artístic, a base de tons orquidiatz: «deshabillé» en bizantí, guarnit de morabà

Fot. Abbé

Trajo de llana marina, guarnit amb pell de renard gris

PAUL POIRET

Trajo, color de palla de Burdeos, brodat d'or, coll i punys de crepó «georgettes blau»

Fot. Lipaitzki

Trajo de vellut marró amb coll de puntes marró i plata

LA DESGRÀCIA DEL SENYOR ALEGRET

El so enragollat d'un cornetí de pistons penetrà decididament dins la cambra de bany, fent trontollar els vidres glaçats de la finestra i una ampolla que estava damunt d'un prestatge de vidre; després es va extingir; però al cap de deu segons va tornar a emprendre una polca desvergonyida. L'espiguet metàl·lic, estrident, bast i poca solta es fregava per les parets esmaltades de blanc, lluentíssimes, i feia caure la cara de vergonya a les aixetes i dipòsits niquelats, germans de metall d'aquell bord de llautó (un cornetí, hem dit) que baladrejava al defora, probablement a la plaça, que s'estenia al davant d'un important balneari, una de les dependències del qual era la cambra de bany suara descrita.

Dins la banyera, emergint de mig cos en amunt, hi havia un senyor amb bigotis, personatge gras i respectable, el qual, en comptes d'acompanyar en la seva indignació tots els atuellis enllustrats de la peça, semblava profundament entennit: els ulls se li van posar lluent i l'esguard li rellescava enllà, en l'infinit. Va treure una mà amb cinc dits com cinc butifarrons, que degotaven, i se la va passar per la cara: després la va posar damunt de la vora de la banyera i, recolzant el bust damunt del braç, va lliurar-se a un llarg i pregón embadaliment, gronxat per la musiqueta plebea i discordant del cornetí, al qual s'havia afegit ara el redoblar d'un timbal.

«Vés... vés qui ho havia de dir: quins temps, Deu meu, quins temps!... Oh, i tot plegat sembla que fos ahir!... psé, cadascú per llà on l'enfila... amb el treball es pot anar per tot arreu». Heus aquí les frases que li fugien dels llavis, i encara, de tant en tant, intercalava: «Ara soc tot un senyor!»

Aquell bon home, diguem-ho d'una vegada, estava repassant la seva història, evocada pel cornetí d'uns saltimbanquis; prou ho coneixia bé, ell, que eren uns saltimbanquis! ell, el senyor Alegret, comerciant acabat de ferreteria a Barcelona, amb grans establiments de comerç a l'engros i a la menuda, ficat en una pila de negocis, tots amb vent de popa, propietari de nombroses finques rústiques i urbanes, que ara havia vingut

a pendre les aigües en el més aristocràtic balneari, gràcies a una aristocràtica malaltia de fetge, produïda pel bon temps que es donava, ell, doncs, allí on el veïeu amb tan de trajes, capells, una senyora Pona, la seva muller, plena d'argenteria i de «toilettes» de moda i una filla com un sol que enamorava de veure-la i un parell d'automòbils (sense comptar els camions de la fàbrica), havia estat, de criatura un saltimbanquis. Orfe, rodamins espellifat, anant d'Herodes a Pilat, com un gos sense collar, havia estat recollit per uns acrobates de fira i a força de garrotades i mal pà l'havien ensinistrat a fer tota llei de tombarelles, i a fer-se passar el cap per sota dels peus i a passar la plata, sostenint-la amb les dents, tot caminant de cap-per-avall amb les mans, i altres facècies que divertien al respectable públic, xics i grans. No obstant, la criatura es sentia unes aspiracions en vers un món millor, on tot fos llibertat, on no et

donessin garrotades, ni et fessin passar fam, on poguessis tirar pilota a l'olla si no cada dia, tot sovint, etc. i, en una paraula, el noi volia fer diners. Va fugir de la tropa i va posar-se de mosso d'una casa de pagès, i, així que va tenir recollits quatre dinerots a força de suar, va anar a ciutat i es va llogar en una botiga de ferreteria. Amb els estalvis que va fer, vivint amb un ral setmanal de malgastos i treballant com un negre, es va poder pagar la re-

dempeïo del servei, que aleshores encara es podia; així el va aixecar tant davant dels ulls del seu principal que de dependent anà pujant com una carabassera i als pocs anys es casava amb la filla de l'amo i esdevenia soci de la casa. Persona eixerida i d'ampla esquena pel treball,

negoci que tocava, negoci que encertava i arribà a ésser una de les primeres firmes de Barcelona. Va engreixar-se com li pertocava, i els cabells se li anaren esclerint, esclerint i finalment caigueren del tot, i el bigoti se li anà espesseint, espesseint fins que esdevingué poderós com un atribut de dignitat i de riquesa.

Per això ara estava tan entermit, perquè acabava de sentir uns saltimbanquis a la plaça. Li semblava haver reculat qui sap quants anys; les peces musicals que sentia, eren les *del seu temps*, res no havia canviat. «Només jo, es digué el senyor Alegret, que ara soc tot un senyor».

«Però, ben mirat, pensà, no m'ho passava tant malament com això i, encara que fos un miserable, no em sentia de la meua misèria. Quan un hom és criatura, sembla de ferro. Oh, i jo que era tant fort i tan àgil: en canvi, ara, — va fer el pobre senyor, mirant el seu desnú, que no era gaire artístic — ara estic fet un toixó». I va caure en una gran malenconia.

«Té, ara que tinc d'això, no tinc d'allò; no es pot tenir tot plegat en aquest món; paciència».

Però, unes ganes boges, irresistibles l'empenyien a fer alguna cosa.

Elxí gravement de la banyera i s'assegué boca terrosa al damunt de l'estoreta de suro del costat. Ajegut, començà a tirar les cames enlaire i a vincilar-se d'una manera absurda. Es sentien uns grans esbufecs i petaments artírics d'articulacions.

Ja era a mig camí; les seves cames formaven un angle 90° amb el cos. Es deturà un instant. «La cosa costa, però marxa», es va dir.

Unes quantes estrebades més i les puntes dels peus li tocaren els homòplats. «Encara no som on anem, però ja li tenim el peu al coll», observà.

Finalment (semblava impossible) els peus del respectable senyor Alegret tocaven a terra; però no d'aquella manera que es sol dir *tocar de peus a terra*, com a sinònim de ser una persona normal, de seny cabal, sinó tot el contrari: formant un arc pel damunt de l'ampla esquena, decorada de pèls grisos, de l'acabalat comerciant. «Vaja, encara em defenso», digué. «No estic tan desentrenat com això», afegí amb un cert orgull pro-

fessional que feia anys que no havia sentit, però que encara es mantenia viu al fons de la seva ànima.

«Si em vegessin els meus clients!», pensava amb una fruïció pueril, «o bé el Banc de l'Ensarronada, d'on jo presideixo la Junta! En aquestes, s'estroncà el toc del cornet i re-

doblar del timbal, i el senyor Alegret caigué de la seva alada fantasia. «Bé, ara prou que deu ser tard», i intentà desentortolligar-se. Treball perdut; les frontisses dels ossos del bon senyor, ressentides per la contorsió extraordinària que havien hagut de fer, no es sabien moure. Redoblà els seus esforços i només aconseguí que tota la seva carcassa cruixís d'una manera tètrica i que els ossos i tendons li comencessin a fer un dolor molt viu.

El desgraciat aleshores tingué por; comprengué que havia fet una bestiesa, que hauria de cridar i que s'esbombaria la seva aventura. Quin descrèdit! Quina ridiculesa! Quina ràbia!

A l'últim es decidí i cridà feblement. «Banyista! No el varen sentir. Ho repetí, cada cop amb veu més alta, i més frequentment; a la fi cridava com si el matessin.

El banyista acudí i al sentir la tabola que feien dintre obri de pressa la porta. El quadre que vegé l'esglaià i no el va entendre. Aleshores començà a demanar auxili.

Una pila de gent que s'estava pels corredors del balneari, estujejants de tots sexes i edats es precipitaren vers la porta oberta d'on sortia aquell estrany xibarri.

I què veieren amb l'estupefacció que els lectors suposaran?

Un capdell de membres inversemblant. Del mig, com un ou ferrat, en sortia una cara congestionada amb uns ulls on es veia la ràbia, dilatats per l'espant, amb una boca que vessava un torrent de planys i d'injúries. Era el cap del senyor Alegret que insultava a tothom.

«Ases, tafaners, un metge, que n'heu de fer, que no heu vist mai un ase volar?» etc...

Il·lustracions de Ramon de Capmany

ROSSEND LLATES

ELS ARBITRES DE LA MODA

Per a les lectores de «Bella Terra»

Inaugurem en aquest número una sèrie d'informacions sobre els diversos aspectes de la moda que els que en són els arbitres a París ens han promès per a les nostres lectores. Aquestes informacions volem acompanyar-les amb la noble oferta, que en tenim aconseguida, de distingir-nos també amb informacions gràfiques directes de les seves darreres creacions, oferta que començarem ja de complir per al nostre número anterior. Com a conseqüència, queda prohibida la reproducció dels articles i dels dibuixos que sobre moda vagin apareixent a «Bella Terra», per a la qual són exclusivament compostos. Aquest fet constata, d'altra banda, la bona entrada que la nostra revista ha tingut a París, amb tot i la poca intermitència de revistes que s'hi publiquen. No ho dicim per caritat; ho fem constatar només perquè ho considerem un honor per Catalunya.

DE VESTITS, per Paul Poiret (*)

Me demana «Bella Terra» un article sobre els meus vestits. Jo us puc dir una cosa: que sé fer molt millor els vestits que els articles.

Ens trobem en el terreny de la moda que és eminentment mòbil i relíscia i tant desavienat a fer-ne brollar veritats filosòfiques com de precaritzar-ne lleis. Totes les modes són fràgils i arbitràries; com a màxim, darrera de molts anys d'haver passat, se les pot classificar per sèries o per classes i provar de fixar-ne l'esperit.

En altres temps, la vida era menys trepidant que avui dia, les actualitats es succeïen menys de pressa i les modes eren més lentes tant a crear-se com a esvair-se.

Fullegeu els àlbums del segle passat i trobareu que un mafeix estil durava una pila d'anys; eren les influències polítiques les que, la major part de les vegades, les feien evolucionar: així, quan Napoleó va anar a Egipte, les dones portaven turbans semblants als dels seus mamelucs; quan va fer fer les excavacions a Pompeia, les dones, i de manera assenyada madame Tallien, es passejaven per les Tuïlleries amb trajes grecs oberts del costat; quan tota l'atenció pública es troba menada vers un teatre d'esdeveniments, la moda se'n sent naturalment influenciada. En la nostra època, les guerres dels Balcans. No fou el boti que portaven els oficials dels camps de batalla el que feu de moda les broderies búlgares, rumanes i sèrbies? A part d'aquesta influència, hem admès durant una pila d'anys les de l'extrem-Orient. És innegable que els grans fabricants de sedes i de llanes s'han inspirat en les fonts de la Xina i de la Pèrsia i mai no han demostrat tanta erudició i tanta cultura.

Pel que a mi la referència, tota vegada que disstigeu saber com jo crec un vestit, vos dic que trio, entre tots els documents que tinc escampats pels armaris sempre oberts del meu despatx, les robes i les broderies el conjunt de les quals produeix una més bonica barreja, crido un dels maniquins, poso damunt sus aquests elements de trajo a llocs diversos per aturar-me al punt que produïssin millor efecte. Jo no puc pas dir que tinc un tipus ideal, car el meu sistema consisteix precisament a canviar-lo el més sovint possible. És en el moment que la roba pren un bonic caient que jo l'aturo i la fixo.

Em demaneu si m'atinc al corrent de la moda, si vaig a les carreres i al teatre: això no és pas necessari per a un creador, tota vegada que és ell qui fa la moda; no té pas necessitat d'anar-la a veure: ella surt de les seves mans i del seu cervell. Un creador ha d'anar davant la multitud amb una antorxa i no fer-se mai enrera; si és un veritable creador, el públic el seguirà. Jo no tinc res a aprendre a les carreres, jo no hi veig altra cosa que el que ja és vist de tothom, i mentre el públic lleeix les modes, jo penso en les meves. Mentre sofria la meua influència, jo en sento d'altres tot pensant en les modes de demà.

Tinc raons per creure que hi haurà a París influències que insensiblement ens faran tornar a la moda del 1885, però hi ha en l'actualitat una anarquia que fa problemàtica l'acceptació d'una moda nova per al gran públic.

(*) La promoció de Mr. Poiret, segons ha recollit i comentat un diari barcelonès, *La Noche* — a cavall de la Legió d'honor — suscità el comentari de parer diversos. Finalment, degut a arribar-se al convenciment que «hi ha en un trajo d'En Poiret ben plaça tanta riquesa de color i de plasticitat com hi pugué haver en una pintura de Cézanne o una escultura de Bernini». És homentatge al cèlebre creïdor de la moda parisenca, un grup d'admiradors li oferí un magnífic gerro de ceràmica, fet — ob, glosa coincidència! — per un artista català, instal·lat de poc a París: En Llorenç Artigas.

DE CAPELLS, per Marcelle Leroy (Dumay)

—? El capell, aquesta temporada, evoluciona decididament cap a la copa molt alta, accentuada encara pel guarnit. L'alçada — cal insistir-hi — n'és la característica primordial.

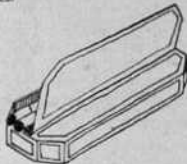
—? Fantasies a base d'ocells a continuació de la copa en «pont», i, en degradació de colors, del «cylcane» al «violines», del blond al negre, en petits «pouls» dalt del capell.

—? Les cintes gaudeixen també del favor, però més com a ornament que com a treball.

—? Les formes són més «netes»; més senzilles.

—? Els colors? Verds especialment; verd nil, amb negre i verds suaus i delicats. Algunes passades d'escolés dins els nous tons: seda clara, blau vell i cirera.

Molt de grans grossos i de sati combinats, de flors aplatades i de flors de plomes.

DE PENTINATS, per D. Simon

Tenim molt de gust a presentar dos pentinats molt parisenços (el quart i el vuitè de les pàgines 372-373), que són d'un contrast ben accentuat. El primer és un bonic pentinat vist de cara i el segon un altre bonic pentinat vist de darrera.

Les parisenques, en gran nombre, s'han fet tallar els cabells, però ja comencen a dibuixar-se a l'horitzó dissidents que no saben que cosa imaginar per tornar a tenir els cabells. A la nit, sobretot, les elegants de París posen en joc tots els recursos per arribar-se a formar un monyo amb les poques puntes de cabells que els queden. Com que la majoria d'elles s'han fet tallar els cabells exactament com els homes, es veuen obligades a recórrer als artificis del confeccionador de postissos per tal de poder-se presentar amb monyo i és per això que tan aviat es veuen monyos enròllats (a la manera del nostre gravat) i sostinguts per una pinta, com se'n veuen d'altres formats per petits bucles que recorden els pentinats de l'època de Lluís XIII, algun temps després de la Renaixença, i fins podria dir-se de la Renaixença francesa.

Es un gai retorn a les coses de la terra, que demostra com la parisenca segueix amb la més fina ductilitat les mudances en matèria de coqueria, d'originalitat i d'idees noves.

El pentinat amb serrall damunt del front és molt portat actualment a París i moltes elegants, que han anat durant el dia amb els seus propis cabells sota el capell, se senten satisfetes de portar, a la nit, una perruca molt lleugera de la forma indicada, i fins algunes d'aquestes elegants porten la perruca d'un to diferent del dels cabells propis. És així que hom pot veure molt sovint la morena arrogant, durant el dia, vestida, a la nit, amb un trajo d'un malva exquisit i portant, per pentinat, una perruca d'un rols dels més frívols.

No hi ha res tan agradable com uns bells cabells negres durant el dia, ni res tan graciós com uns cabells rossos a la nit.

*Paraguai
per de dia
amb graciós
puny de
marfil*

*Basta per de
dia amb el
compliment
d'una car-
tera*

*Original
polvera
a la*

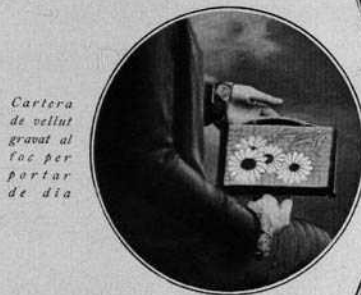
*i bonica
per portar
nit*

**Models de la
casa Desfossé
de Paris**

*Borsa de
ploma, bell
compliment
de trajo de
«soirée»*

*Cartera
de vellut
gravat al
foc per
portar
de dia*

*Pol-
dancing
per portar*

*vera
d'estrass
a la nit*

*Paraguai
amb el puny
convertit
en polvera*

*Exquisida
polvera-bus-
ta per por-
tar a la nit*

Foto. Bonney

LES EXPO

J. MARTÍ GRAS

(Galeria Layelano)

RETRAT DE LA SEÑORETA M.ª DELS ÀNGELS MATEU

TERESA
ROMERO

(Galeria Dalmau)

LA FONT DE L'ERA

Fot. Serra

S I C I O N S

M. LLAVANERA

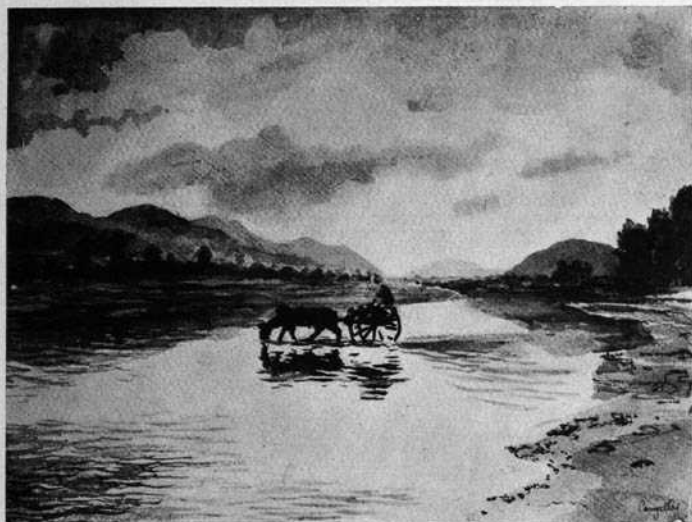
(Galeria Luytance)

RETRAT DE NOIA

J. CANYELLAS

(Sala d'El Camarín)

FEST CAMÍ

Fot. Serra

Creació de la casa Leonce

Artistic pentinat creat per la casa Desfosse

Pentinat i ornaments
fets a base de cabells
de diferents tonalitats.
Creació Antoine

Mme. Nette Ferrari, de l'Opéra Comique, amb
pentinat creat
D. Simon

Foto H. Manuel

Per la nit: creació d'Antoine, amb cintes d'or i plata

Pontinat amb originalíssim ornament, creat per la casa Desfosse

Foto. H. Manow

Creació de la casa D. Simon, a la qual es fa referència en la pàgina, 368

Creació de la casa Leonce

**DE COM ES
DONEN ELS
CONCERTS.
DE LES
ORQUES-
TRES QUE**

Foto.
Sanchez
Catalá

*La famosa orquestra del Savoy Hotel de Londres
A primer terme, el potent micròfon transmissor dels concerts*

**ELS DONEN.
I D'ALTRES
CURIOSI-
TATS DE LA
RADIOTE-
LEFONIA**

L'orquestra de la central de Birmingham

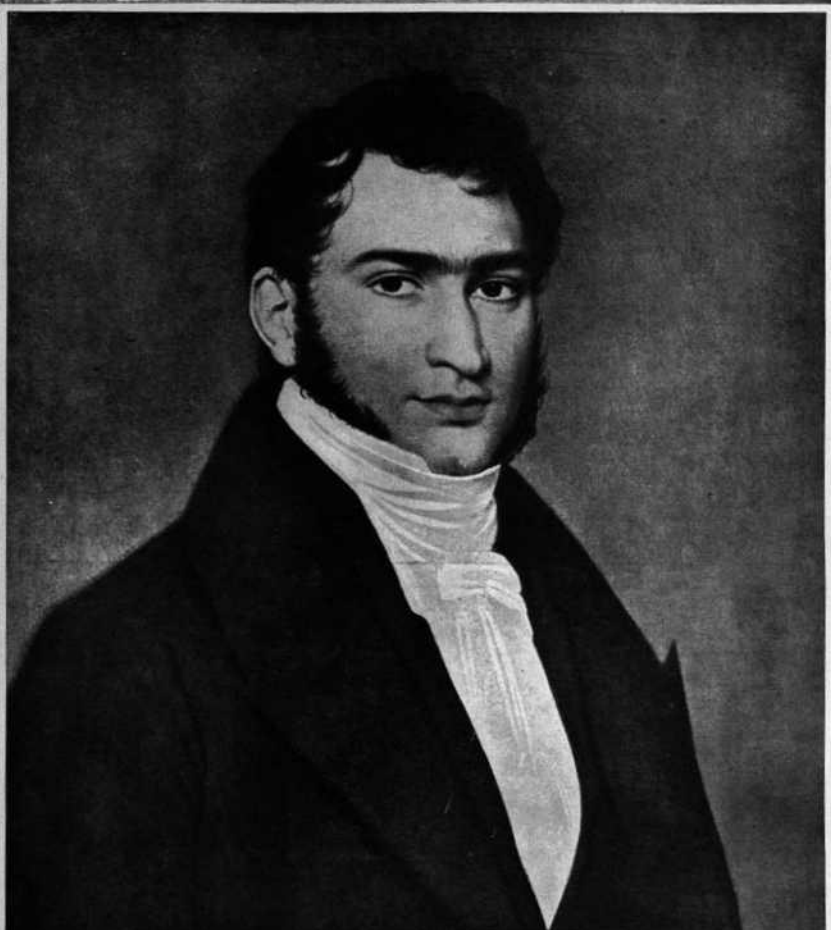
L'orquestra de l'Hotel Cecil de Londres

Amb l'empenta que duu, la radiotelefonía comptarà aviat amb una afició tan extensa i tan intensa com la del cinematògraf. Pel que fa a Catalunya, la febre ha entrat tan fulminant que quasi no se sent parlar d'altra cosa. Als aparadors no es veuen més que aparells del nou descobriment i fins les converses sobre futbol—que és tot el que es pot dir!—hi han hagut de cedir, vulgues no vulgues, la preferència. No hi tenim res a oposar, al contrari. Ara, i en tot temps, és preferible una audició musical, per mal donada que arribi, a un cop de peu, per donat que sigui amb totes les de l'art. De més a més, la radiotelefonía popularitza una pila de coneixements, realitzant, sota aquest punt de vista, una tasca ben il·loable. Amb el propòsit d'acordar amb aquella afició, recollim en aquestes pàgines unes quantes dades gràfiques de caràcter radiotelefònic. Com a curiositat, reproduïm l'aparell que, en plena velocitat del tren, diverteix els viatgers de Sant Francesc als Angels. Els nordamericans se les pensen totes. Els altres gràfics són dedicats a

Aparell de radiotelefonía col·locat a l'interior d'un cotxe de primera de la línia dels Angels a Sant Francesc (Nord-amèrica)

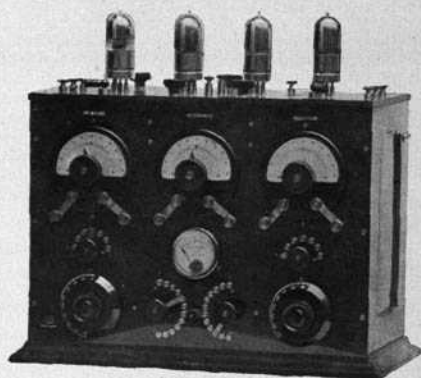
les orquestres que donen els concerts. En el de primer terme, hi ha la del Savoy Hotel de Londres, a punt de començar una de les seves tan anomenades audicions. Cal notar la preparació de la sala, que presenta les parets i el sostre completament coberts de roba a l'objecte d'oferir la major acústicitat. Aiximateix és de notar el potent micròfon que té la missió de recollir i transmetre els conjunts orquestrals. En els dos gràfics restants, apareixen les orquestres de la central de Birmingham i d'un altre hotel londinenc, l'Hotel Cecil. Per cert que aquestes dues orquestres ofereixen un bon contrast: mentre els músics del Cecil mantenen — tancats i tot — la més rigorosa etiqueta, els de la central practiquen les seves execucions en plena democràcia, en mànegues de canisa. Val a dir que els darrers integren una simple orquestrina de trigans. En frac o sense americana, els nostres lectors, en endavant, podran imaginar-se perfectament l'aspecte de les sales d'on els arriben les audicions que els fan passar l'estona d'una manera agradable.

LES DENTIFRICES DU
DOCTEUR PIERRE

ELIXIR, PASTA I SABÓ

DA&ECES

VITUS MONDIAL III

Aparells
VITUS, IDEALPHONE,
etc.

Altaveus, Pival, Brown,
Lumière, etc.

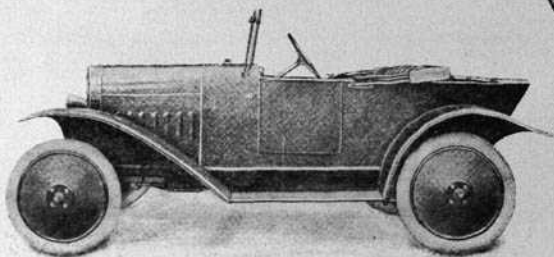
Accessoris per detectors
de galena

BOMBETES MINERVA

Corts Catalanes, 460

EL NOU 4 H.P.

EL COTXE QUE HA DE COMPRAR
PER REUNIR ELS AVENTATGES D'UN
COTXE GRAN, SENSE ELS INCONVE-
NIENTS DELS PETITS.

AGENTS:
**UNIO COMERCIAL
ESPANYOLA**

BRUCH, 166
GARATGE

HORARI BLAU

de la Guia Catalana de Ferrocarrils

BARCELONA-MATARO

ARENYS-EMPALME

Servei en vigor

20 cèntims

*Xoco-
lates*

*Bom-
bons*

Vins de
taula
"Montgrós"

Cellers a
Vilafranca
del
Penedès

Vermouth
"Aquila
Rossa"

J. VENTO-
SA I ROIG
Barcelona

MEZQUITA:
DEL Penedès

Sanatori per a Diabètics

Carrer de Negrevernís (Bonanova) Barcelona

Telèfon 6346 G.

Situat en un dels indrets més agradosos i el més sa dels voltants de Barcelona, prop de l'estació de la Bonanova del carril de Sarrià i dels tramvies del carrer Muntaner, números 38 i 39, parada del carrer de Copèrnic

**Cuina de règim, laboratori d'anàlisi, personal especialitzat :
Tractament dietètic de la diabetes : Tractament per l'Insulina**

Director:

Dr. R. CARRASCO FORMIGUERA

Antic «Teaching Fellow» (membre docent) de la Harvard Medical School de Boston (Estats Units d'Amèrica)

CONSULTORI

Provença, 326, BARCELONA - Telèfon 2329 G

HORES DE CONSULTA

Dimarts, dijous i dissabte, de onze a dos quarts de deu

Tant al Sanatori com al seu consultori particular, el doctor Carrasco Formiguera tracta exclusivament diabètics

Rodríguez i Ferrer

CAMISERS

**Extens assortit d'Armi-
lles fantasia, Guants,
Bufandes llana, seda
i Articles de punt ~**

Boqueria, núms. 36 i 38

Radio Baby

La millor joguina per a

REIS

**la que enlaira l'ànima i desen-
rotlla l'enteniment, és un**

RADIO BABY

CIENCIA I ART

J. ESTEVA MARATA

Ronda de la Universitat, 7

Telèfon 3379 A.

SOLINGEN PARIS BARCELONA

CASA FUNDADA PER R. ROCA

**Navalles d'afaitar
Articles tocador i manicura
Objectes per a presents
Darreres novetats**

TALLER D'ESMOLAR

(Especialitat en navalles)

PLAÇA DEL PI, 13 (enfrent l'Església)

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.
TELÉFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 3071509:
TELÉFON G. 2.

BARCELONA

JA SENT ELS CONCERTS QUE
CADA DIA ES FAN
PER RADIOTELEFONIA?

CADA DIA

són més els que se n'aprofiten per a fer
més agradosa i atractiva l'estada a l'allar.

CADA DIA

que passa sense sentir els concerts li
resulta una pèrdua, perquè vostè aca-
barà per instal·lar una estació receptora.

N'hi han de tots preus

CADA DIA

pot sentir-los sense cap
compromís a la

Llibreria Subirana-Portaferriça, 14

RAMON SUNYER
JOIER

CORTS CATALANES, 643, ENTRESOL
BARCELONA

RAMON CADELLANS

FÀBRICA DE GÈNERES DE PUNT

CANET DE MAR

BARCELONA

COTILLES ALTA NOVELTAT

C. Masgrau V^{da} Dalmau

Rambla de Catalunya, 10

Telèfon A. 4242

BARCELONA

Objectes d'Art - Sibar i Toledo

Joles de granat fi
amb montura or de llei
Rellogeria

A. Veciana Olivé

Ferran, 7

(davant del Passatge Madon,

Barcelona

Bastons

A preus mai vistos

Fàbrica:
Passatge Bacardí
(Rambla-Plaça Reial)

LLET
CONDEN-
SADA

EL PAGÈS

LA MÉS
NUTRI-
TIVA

LLIBRERIA BARCELONINA

A. CAMPAJÓ

Impremia, Subscripcions, Corribia, 1 - Telèfon 2377 A.
Repartiments i cobraments a domicili.

BARCELONA

GALERIES DALMAU

Passaig
de Gràcia, 62

EXPOSICIONS

Objectes d'Art - Antiguitats

ELDORADO
COLISEU DE VARIETÉS

MOLT AVIAT

Sensacional esdeveniment artístic

JOSEP SAULEDA

FÀBRICA DE LONES, LONETES
I TELES PER A ESPARDENYES

SANT POL DE MAR (Barcelona)

JOSEP FORS

FÀBRICA DE GÈNERES DE PUNT

CANET DE MAR
(BARCELONA)

ESPECIALITAT EN PERLES

CASES A PARIS,
FIRENZE
I PFORZHEIM

Passeig de Gràcia, 59 - Barcelona

CAPDEVILA I GRAU

Fàbrica de Boles de Billar i Accessoris

Treballs de totes menes en ivori
Crucifixos, Esclaves i altres objectes d'escultura
Escacs, Dames, Dòminos, etc., etc.

Canuda, núm. 33 - BARCELONA

G. HOMAR
CANUDA, 4

Mobles - Làmpares - Decoració
Antiguitats

Automòbils BERLIET

MODELS 1925

7 HP. 12 HP.
16 HP. 18 HP.

CAMIONS I CAMIONETES
DE 700 a 6.000 KILOS

EL MAJOR I MÉS PER-
FECCIONAT ASSOR-
TIT DE VEHICLES
AUTOMÒBILS, AL
PREU MÉS REDUIT

CHASSIS 12 HP. BERLIET, CARROCERIA COUPÉ

AUTOMÒVIL SALÓN

Plaça Catalunya, 18

BARCELONA

Carrer Trafalgar, 52

Dr. DURAN · Metge oculista <i>Consultor: tots els dies de 10 a 11 i els dilluns dilluns i dijous de 4 a 6 - Dies festius de 10 a 12</i> RONDA UNIVERSITAT, 31	Dra. Teresa Campanà i Cassi <i>Ex-interna dels Hospitals de París - «Membre de la Société de Médecine et d'Hygiène Tropicales de Paris»</i> <i>Consultor de 10 a 12 i de 2 a 4</i> <i>Consultor de Gest. 1922, external</i>	Institut Quirúrgic Dirigit pels Drs. Emili Maragás i Sixte Póres <i>Girona, 24; pral. 2.ª</i>
Dr. Francisco X. Cairó <i>Consulta de 3 a 5</i> Ronda Sant Pere, 74, pral. 2. ^a Teléfono 266 S. P.	JOIES VILANOVA Unió, 6	J. ROCA, S. en C. <i>Anticua i a. Cok per a catelació i cuines</i> <i>Servei a domicili: MUNTANER, 96; Tel. 291 G.</i>
	Casa Roca <i>PLAÇA DEL PI, 3</i> <i>(D'AVANT A' BORDADA)</i> <i>Quinsets, estores i tota mena d'imes de tall.</i> <i>Navalles de totes marques - Taller d'esmolar</i>	BELLESA <i>Massatge · Depilació elèctrica · Embelliment · Pedicura · Tintures, etc.</i> INSTITUT DE MASSATGE <i>Rambla del Centre, 7 - (davant del Liceu)</i>
DR. JAUME SOLÉ Roger de Flor, 164	MALATÓ <i>Modes</i> <i>Rambla Catalunya, 9, pral.</i>	
MOBLES BUSQUETS DECORACIO PASSEIG DE GRACIA, 36 BARCELONA		
VIDUA DE W. GUARRO FÀBRICA DE PAPER DE TINA · Fundada en el segle XVIII Proveïdora del paper segellat de les Repúbliques Argentina, Xile, Perú i Uruguay. — Paper de fil de totes menes. — Paper de barba. — Paper ofici. — Paper per a edicions. — Paper tela. — Paper especial per a dibuix. — Cartrolines. — Cartrolines de colors. — Cartrolines de fil per a cartes. — Targes. — Carnets. — Sobres. — Estotxeria, etc., etc.		
Dentrífics - Polvos - Elixir No els deixareu proveu-los		
Juvíce-Paris		
Diferents de tots els altres, els polvos són enterament solubles		
X. Aragó - Ronda Sant Pere, 30		

GALERIES LAYETANES

CORTS CATALANES, 613

Exposicions Tapissos, Catifes,
d'Art Joies, etc.
Construcció de
tota classe de
Mobles d'estil

BELLA TERRA

Redacció i administració:
Carrer del Pi, número 13, 1.ª i.^a
BARCELONA

NADAL-REIS : 1924-25

Preus de subscripció:
A Barcelona, trimestre: 6 pessetes.
A fora, trimestre: 6'75 pessetes.

SUMARI

	Pàgines		Pàgines
<i>Portada</i> , per Olaguer Junyent		<i>Els llibres: Fundació Bernat Metge</i>	357
<i>Han passat els Reis</i>	335	<i>L'últim minuet</i> , per S. Desparbès	358 i 359
<i>La moda: vestits i abrics</i>	336 i 337	<i>Casamento distingits</i>	360 i 361
<i>L'aventura d'En Giralte</i> , per Josep Leonart	338 i 339	<i>Tristos reis d'ara</i> , per Ramon de Capmany	362
<i>El Naixement</i> , per J. Canyellas	340	<i>El Naixement</i> , per Josep Aragay	363
<i>El Naixement</i> , per Josep Obiols	341	<i>La moda: vestits</i>	364 i 365
<i>Els italians també estan de bon humor</i> <i>La moda: capells</i>	342 i 343 344 i 345	<i>La desgràcia del senyor Alegret</i> , per Rossend Llates	366 i 367
<i>Figures i cases de pessebre</i>	346 i 347	<i>Els àrbitres de la moda: articles de</i> Paul Poirer, Marcelle Leroy (Dumay) i D. Simon	368
<i>Escultura moderna</i> , marbre d'Enric Casanovas	348	<i>Objectes femenins</i>	369
<i>Retrat de la Sra. Núria Tarruella</i> "Olympia"	349 350 i 351	<i>Les exposicions: quadros de Marti i</i> Alcina, Teresa Romero, M. Llavenera i J. Canyellas	370 i 371
<i>El àngels de Nadal</i> , per Joan Draper	352	<i>La moda: pentinats</i>	372 i 373
<i>Nuòlet</i> , per Guerau de Liost	353	<i>Curiositats de la radio-telefonía</i>	374
<i>Els tres reis que vénen de l'Orient</i> , per J. Mezquita-Almer	354 i 355		
<i>El prestigi de les làmpares</i>	356		

GRAVATS DE LA UNIO DE FOTOGRAVADORS

Corts Catalanes, 481

RADIO IRIS

DIAGONAL, 460 (entre Passeig de Gràcia i Rambla de Catalunya)